

ΑΛΙΣΟΝ ΝΟΕΛ

για πάντα

μυθιστόρημα

οι αθάνατοι βιβλίο 6

ΤΙΤΛΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ: THE IMMORTALS SERIES: EVERLASTING

Από τις Εκδόσεις ST. MARTIN'S GRIFFIN, Νέα Υόρκη 2011

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Οι αθάνατοι: Για πάντα**

ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Alyson Noël

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: Λυδία Κολυδά

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Αρετή Κολλάτου

ΣΧΕΔΙΑΣΜΟΣ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Angela Goddard

ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Μερσίνα Λαδοπούλου, Ραλλού Ρουχωτά

ΕΚΤΥΠΩΣΗ: Άγγελος Ελεύθερος & ΣΙΑ Ο.Ε.

ΒΙΒΛΙΟΔΕΣΙΑ: Κωνσταντίνα Παναγιώτου & ΣΙΑ Ο.Ε.

© Alyson Noël, LLC, 2011

All rights reserved.

© Φωτογραφίας εξωφύλλου: Herman Estevez

© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2012

Πρώτη έκδοση: Απρίλιος 2012, 5.000 αντίτυπα

ISBN 978-960-496-530-4

Τυπώθηκε σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτιού.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής αδειάς του εκδότη κατά οποιοδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευσή του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.

Έδρα: Τατοΐου 121

144 52 Μεταμόρφωση

Βιβλιοπωλείο: Μαυρομυχάλη 1

106 79 Αθήνα

Τηλ.: 2102804800

Telefax: 2102819550

www.psichogios.gr

e-mail: info@psichogios.gr

PSICHOGIOS PUBLICATIONS S.A.

Head office: 121, Tatoiu Str.

144 52 Metamorfossi, Greece

Bookstore: 1, Mavromichali Str.

106 79 Athens, Greece

Tel.: 2102804800

Telefax: 2102819550

www.psichogios.gr

e-mail: info@psichogios.gr

ΑΛΙΣΟΝ ΝΟΕΛ

για πάντα

οι αθάνατοι βιβλίο 6

Μετάφραση: Λυδία Κολυδά

Στους αναγνώστες μου

Σας ευχαριστώ που μοιραστήκατε το ταξίδι της Έβερ και του Ντέιμεν μαζί μου. Η ευγνωμοσύνη μου για τον ενθουσιασμό, τη γενναιοδωρία, την καλοσύνη και την υποστήριξή σας δεν έχει όρια. Είστε καταπληκτικοί! Δε θα μπορούσα να τα καταφέρω χωρίς εσάς.

Να ξέρετε, λοιπόν, ότι θα επιστρέψω μέσα
από τη μεγαλύτερη σιωπή...
Μην ξεχνάτε ότι θα γυρίσω σε σας...
Λίγο ακόμη, μια στιγμή ανάπαυσης πάνω
στον άνεμο, και μια άλλη γυναίκα θα με γεννήσει.

Χαλίλ Γκιμπράν

«Εβερ, στάσου!»

Ο Ντέιμεν απλώνει το χέρι προς το μέρος μου και με αρπάζει από τον ώμο, ελπίζοντας να με σταματήσει, να τιθασεύσει την ορμή μου και τη βιασύνη μου. Αλλά εγώ τον αφήνω πίσω· συνεχίζω να προχωρώ. Δεν έχω το περιθώριο να καθυστερήσω. Όχι, όταν βρισκόμαστε τόσο κοντά, όταν σχεδόν έχουμε φτάσει...

Η ανησυχία τον πλημμυρίζει σαν τη βροχή που πέφτει στο παρμπρίζ του αυτοκινήτου, και δε μειώνεται στο ελάχιστο καθώς επιταχύνει το βήμα του, με προφταίνει και πλέκει τα δάχτυλά του με τα δικά μου.

«Καλύτερα να γυρίσουμε πίσω. Δεν μπορεί να είναι αυτό το μέρος. Φαίνεται εντελώς διαφορετικό...» Το βλέμμα του ταξιδεύει από το καταθλιπτικό, ενοχλητικό τοπίο στο πρόσωπό μου.

«Έχεις δίκιο. Είναι εντελώς διαφορετικό...» Παραμένω στην περίμετρο. Η ανάσα μου βγαίνει λαχανιασμένη, η καρδιά μου αρχίζει να χτυπάει δυνατά. Κοντοστέκομαι για να εξετάσω τον περιβάλλοντα χώρο προτού επιχειρήσω άλλο ένα βήμα προς τα εμπρός. Μια μικρή δρασκελιά, ακολουθούμενη από άλλη μία, μέχρι που τα πόδια μου βουλιάζουν βαθιά στο καταλασπωμένο έδαφος. «Το ήξερα...» ψιθυρίζω –

οι λέξεις ίσα που ακούγονται. Αν και δε χρειάζεται να μιλήσω για να με ακούσει ο Ντέιμεν, αφού είναι πολύ εύκολο να επικοινωνούμε τηλεπαθητικά μεταξύ μας, οι λέξεις βγαίνουν σχεδόν χωρίς τη θέλησή μου. «Είναι ακριβώς όπως στο όνειρο. Είναι...»

Με κοιτάζει. Περιμένει.

«Λοιπόν, είναι ακριβώς όπως περίμενα!» Κοιτάζω στο πλάι. Τα γαλανά μάτια μου διασταυρώνονται με τα σκούρα δικά του. Δεν τα χαμηλώνω. Θέλω να δει αυτό που βλέπω. «Όλα αυτά, το καθετί που βλέπεις εδώ, είναι σαν... πώς να το πω... σαν να άλλαξαν όλα εξαιτίας μου!» λέω εντέλει.

Γονατίζει δίπλα μου και με τις παλάμες του, με τα δάχτυλα ανοιχτά, διαγράφει πάνω στην πλάτη μου αργά κύκλους, πάνω-κάτω, κατά μήκος της σπονδυλικής στήλης. Θέλει να με καθησυχάσει, να με κάνει να ηρεμήσω, να καταφέρει να διαγράψει αυτά που μόλις είπα. Αντί γι' αυτό, όμως, αποφασίζει να καταπιεί τα λόγια του· ό,τι και να πει, όσα σωστά και ατράνταχτα επιχειρήματα και να προβάλει, ξέρει ότι δεν έχει νόημα. Ξέρει πάρα πολύ καλά ότι δε θα με μεταπειθεί.

Άκουσα πολύ καλά την ηλικιωμένη γυναίκα. Την άκουσε και εκείνος. Είδε πώς με έδειχνε με το δάχτυλό της, με ποιον τρόπο –σαν να ήμουν εγώ υπεύθυνη για κάτι– με κοιτούσαν τα μάτια της· άκουσε τον ενοχλητικό σκοπό του ανατριχιαστικού τραγουδιού της με τους αιγιματικούς στίχους και τη ρυθμική μελωδία.

Η προειδοποίηση αφορούσε αποκλειστικά εμένα.

Και τώρα αυτό...

Αναστενάζω καθώς σηκώνω το βλέμμα μου και κοιτάζω το μνήμα –τρόπος του λέγειν– της Χείβεν· το σημείο όπου μόλις πριν από μερικές εβδομάδες έσκαψα βαθιά μέσα στο χώμα για να θάψω τα υπάρχοντά της· ό,τι είχε απομείνει από

εκείνη, μαζί και τα ρούχα που φορούσε όταν έστειλα την ψυχή της στη Χώρα των Σκιών. Ένα σημείο που θεωρούσα ιερό, καθαγιασμένο, τώρα έχει μεταλλαχθεί σ' αυτό! Η κάποτε πλούσια γη έχει καταντήσει ένας μουσκεμένος τόπος – υγρός πολτός, δίχως ίχνος από τα λουλούδια που είχα εμφανίσει ή οποιοδήποτε άλλο είδος ζωής. Ο αέρας δεν τρεμοπαίζει πια, δεν έχει ανάσα· είναι σχεδόν όμοιος με αυτόν στο σκοτεινό κομμάτι της Χώρας του Καλοκαιριού όπου βρέθηκα τυχαία πριν από λίγο καιρό. Είναι ένα τοπίο τόσο ψυχρό, τόσο δυσσιώνο στην αίσθηση και την όψη, που ο Ντέιμεν κι εγώ είμαστε τα μοναδικά πλάσματα που θέλουμε να πλησιάσουμε.

Τα πουλιά παραμένουν στην περιφέρεια· ένα στρώμα από χορτάρι εκεί παραδίπλα συρρικνώνεται βαθμιαία, παρέχοντάς μου όλα τα στοιχεία που χρειάζομαι για να καταλάβω ότι το μέρος έχει αλλάξει εξαιτίας μου.

Σαν το λίπασμα που απαλλάσσει ένα χωράφι από τα αγριόχορτα, έτσι –αντίστροφα, όμως– και κάθε αθάνατη ψυχή που έχω στείλει στη Χώρα των Σκιών μολύνει τη Χώρα του Καλοκαιριού! Έχει δημιουργήσει το αντίθετό της, τον σκιώδη εαυτό της, ένα ανεπιθύμητο γιν στο γιανγκ της Χώρας του Καλοκαιριού· έναν τόπο τόσο σκοτεινό, τόσο ζοφερό και τόσο παράδοξο, όπου ακόμη και η μαγεία δεν έχει καμία δύναμη.

«Δε μου αρέσει αυτό».

Η φωνή του Ντέιμεν είναι κοφτή και τα μάτια του κινούνται πέρα-δώθε. Ανυπομονεί να φύγουμε.

Αν και δεν αρέσει ούτε σ' εμένα, αν και είμαι εξίσου έτοιμη με εκείνον να κάνω μεταβολή και να μην ξαναπατήσω ποτέ το πόδι μου σ' αυτό τον τόπο, είμαι σίγουρη ότι δεν είναι τόσο απλό.

Έχουν περάσει λίγες μόλις μέρες από την τελευταία μου επίσκεψη εδώ και, παρόλο που ξέρω ότι έκανα αυτό που έπρεπε να κάνω, ότι δε μου είχε απομείνει άλλη επιλογή από το να

σκοτώσω τη Χείβεν, την πρώην καλύτερή μου φίλη, δεν μπορώ να σταματήσω να επιστρέφω και να ζητάω συγχώρηση για τις δικές μου αλλά και τις δικές της πράξεις. Αυτό το σύντομο χρονικό διάστημα είναι το μόνο που χρειάστηκε για να περάσει ο τόπος από το φως στο σκοτάδι – να γίνει σκοτεινός, λασπώδης και άγονος–, πράγμα που σημαίνει ότι είναι στο χέρι μου να κάνω κάτι για να μην επεκταθεί περισσότερο.

Για να μη χειροτερέψει κι άλλο.

«Τι ακριβώς είδες στο όνειρό σου;»

Η φωνή του Ντέιμεν μαλακώνει ενώ με κοιτάζει εξεταστικά.

Παίρνω μια βαθιά ανάσα και βουλιάζω τις φτέρνες μου βαθύτερα. Το φθαρμένο μου τζιν γίνεται σχεδόν ασήκωτο από τη λάσπη, αλλά δε με νοιάζει. Μπορώ να εμφανίσω ένα καθάρo, καινούργιο παντελόni μόλις φύγουμε από δω πέρα. Μπροστά σε όλα αυτά, τα ρούχα είναι η τελευταία μου έγνοια.

«Δεν είναι καινούργιο όνειρο...» Γυρίζω και τον κοιτάζω στα μάτια, βλέποντας τη στιγμιαία έκπληξη που ζωγραφίζεται στο πρόσωπό του. «Το έχω ξαναδεί. Πριν από πολύ καιρό. Λίγο πριν από την απόφασή σου να με αφήσεις μόνη μου για να διαλέξω ανάμεσα σε σένα και τον Τζουντ». Ο Ντέιμεν ξεροκαταπίνει και το πρόσωπό του συσπάται ανεπαίσθητα με τη δυσάρεστη ανάμνηση, πράγμα που με κάνει να νιώσω άσχημα, αφού δεν ήθελα να μιλήσω γι' αυτό. «Τότε, ήμουν σίγουρη ότι το είχε στείλει η Ράιλι. Εννοώ, εμφανιζόταν κι εκείνη σ' αυτό... και έδειχνε τόσο ζωντανή... σχεδόν ζωντανή!» Κουνάω το κεφάλι μου. «Λοιπόν, στην αρχή σκέφτηκα ότι μπορεί να οφειλόταν σ' εκείνη· μπορεί να ήταν απλώς ένας ευσεβής πόθος, επειδή μου έλειπε. Αφού κατάφερε όμως να τραβήξει την προσοχή μου, συνειδητοποίησα ότι η Ράιλι ήθελε να δω εσένα. Εσύ ήσουν το βασικό θέμα του ονείρου...»

Τα μάτια του ανοίγουν διάπλατα.

«Και;»

Με προτρέπει να συνεχίσω, ενώ σφίγγει το πιγούνι του – ετοιμάζεται για το χειρότερο.

«Και... Ήταν σαν να είχες παγιδευτεί μέσα σε μια ψηλή, γυάλινη, ορθογώνια φυλακή και πάλευες σαν τρελός να δραπετεύσεις. Όσο σκληρά κι αν αγωνιζόσουν, όμως, δεν μπορούσες να το σκάσεις. Προσπάθησα να σε βοηθήσω, προσπάθησα να τραβήξω την προσοχή σου για να συνεργαστούμε, αλλά ήταν λες και... λες και δεν μπορούσες να με δεις. Ήμουν ακριβώς εκεί, απέναντί σου, μόνο με το γυαλί ανάμεσά μας, και παρ' όλα αυτά ήμουν αόρατη για σένα! Δεν είχες καμία αίσθηση της παρουσίας μου! Δεν μπορούσες να δεις τι υπήρχε μπροστά στα μάτια σου...»

Κουνάει το κεφάλι. Γνέφει με έναν τρόπο που υποδηλώνει ότι η λογική πλευρά του, η πλευρά που αρέσκεται σε ακριβείς εξηγήσεις και ξεκάθαρες λύσεις ανυπομονεί να αναλάβει δράση. «Κλασικό σενάριο ονειροπόλησης», κάνει ανασηκώνοντας με ανακούφιση τα φρύδια του. «Σοβαρά! Μου φαίνεται πως πιστεύεις ότι δε σου δίνω αρκετή σημασία· ότι δε σε ακούω πραγματικά· ή, ίσως, ακόμη...»

Πριν προλάβει να συνεχίσει, όμως, τον διακόπτω. «Πίστεψέ με, δεν ήταν το είδος του ονείρου που μπορείς να βρεις σε κάποιον ονειροκρίτη. Στο αποψινό όνειρο, όπως και στο όνειρο που είχα δει παλιότερα, όταν συνειδητοποίησες ότι δεν μπορούσες να πολεμήσεις, όταν συνειδητοποίησες ότι είχες παγιδευτεί αιώνια, τα παράτησες! Απλώς κατέβασες τις γροθιές σου, έκλεισες τα μάτια σου και γλίστρησες μακριά. Γλίστρησες στη Χώρα των Σκιών...»

Ξεροκαταπίνει. Προσπαθεί να το αντιμετωπίσει ανάλαφρα, αλλά μάταια. Είναι φανερό ότι έχει ταραχτεί όπως κι εγώ όταν το ονειρεύτηκα.

«Και τότε, αμέσως μετά απ' αυτό, όλα εξαφανίστηκαν! Και λέγοντας όλα, εννοώ εσύ, η γυάλινη φυλακή, η εξέδρα, τα πάντα... Το μοναδικό πράγμα που απόμεινε ήταν ένα καταθλιπτικό, νοτισμένο κομμάτι γης, σχεδόν ίδιο με αυτό στο οποίο βρισκόμαστε τώρα». Σφίγγω τα χείλη μου καθώς βλέπω τη σκηνή τόσο ξεκάθαρα στο μυαλό μου, που είναι σαν να έχω βυθιστεί μέσα της. «Όμως, το τελευταίο αυτό κομμάτι είναι καινούργιο. Εννοώ, δεν υπήρχε στο πρώτο όνειρο. Παρ' όλα αυτά, μόλις ξύπνησα, ήξερα ότι τα δύο όνειρα συνδέονται όχι μόνο μεταξύ τους, αλλά και με αυτό το μέρος. Ήξερα ότι έπρεπε να έρθω εδώ. Έπρεπε να το δω με τα ίδια μου τα μάτια. Να δω αν είχα δίκιο. Απλώς, λυπάμαι που σε έσυρα κι εσένα μαζί μου...»

Τα μάτια μου ταξιδεύουν πάνω του. Παρατηρώ τα ανακατωμένα του μαλλιά, το λεπτό, τσαλακωμένο μπλουζάκι, το φθαρμένο τζιν, ρούχα που φορέθηκαν γρήγορα, με βιασύνη, λίγα δευτερόλεπτα πριν εμφανίσω το χρυσαφένιο πέπλο φωτός που μας οδήγησε εδώ και τους δύο. Νιώθω τα δυνατά, επιδέξια χέρια του να γλιστράνε γύρω μου· η ζεστασιά τους μου θυμίζει ότι μόλις πριν από λίγες ώρες είχαμε γλιστρήσει στα σεντόνια με τα κορμιά μας σφιχταγκαλιασμένα, έτοιμοι να κοιμηθούμε.

Τότε, η μόνη άμεση έγνοια μας ήταν η Σαμπίν και το πώς θα αντιμετώπιζε το ότι για δεύτερη συνεχόμενη εβδομάδα δεν πήγα στο σπίτι· πώς θα αντιμετώπιζε το ότι τήρησα τα λόγια της κατά γράμμα – με προειδοποίησε να μην επιστρέψω παρά μόνο αφού βρω τη βοήθεια που ήταν σίγουρη ότι χρειαζόμαστε. Και το έκανα!

Δεν αμφιβάλλω ότι χρειάζομαι βοήθεια – δεδομένων μάλιστα όλων αυτών που διαισθάνομαι ότι με περιμένουν– δυστυχώς, όμως, δεν πρόκειται για το είδος της βοήθειας που

εννοεί η Σαμπίν. Δεν είναι το είδος της βοήθειας που βρίσκεις σε μία συνταγή, στον καναπέ ενός ψυχιάτρου ή ακόμη και στο πιο πετυχημένο, τελευταίας κυκλοφορίας βιβλίο αυτοβοήθειας.

Χρειάζομαι κάτι πολύ ουσιαστικότερο απ' αυτό.

Παραμένουμε εκεί, κοιτάζοντας και οι δύο τον τάφο της Χέιβεν.

Οι σκέψεις του Ντέιμεν συγχωνεύονται προσεκτικά με τις δικές μου, υπενθυμίζοντάς μου ότι, ανεξάρτητα από τις συνέπειες, ανεξάρτητα από το τι επιφυλάσσει για μένα το μέλλον, εκείνος θα είναι δίπλα μου. Δεν είχα άλλη επιλογή από το να κάνω αυτό που έκανα.

Σκοτώνοντας τη Χέιβεν, έσωσα τον Μάιλς! Έσωσα τον εαυτό μου! Δεν μπορούσε να χειριστεί τη δύναμή της. Ξεπέρασε κάθε όριο. Όταν την έκανα Αθάνατη, βγήκε στην επιφάνεια μια καινούργια πλευρά του εαυτού της· μια πλευρά που δεν περιμέναμε.

Αλλά εκεί είναι που ο Ντέιμεν κι εγώ διαφωνούμε. Εγώ είμαι πιο πρόθυμη να πιστέψω αυτό που είπε ο Μάιλς αφού τον έσωσα από εκείνη, ότι δηλαδή δεν υπήρχε τίποτε καινούργιο ή άγνωστο στη σκοτεινή πλευρά της Χέιβεν. Βρισκόταν πάντα εκεί, τα σημάδια ήταν εμφανή από την αρχή. Ως φίλοι της, όμως, πασχίζαμε να τα αγνοήσουμε – επιλέγαμε να τα προσπερνάμε, να βλέπουμε μόνο το φως. Όταν την κοίταξα στα μάτια εκείνο το βράδυ και είδα πόσο θριαμβευτικά έλαμψε το βλέμμα της τη στιγμή που πέταξε στις φλόγες το πουκάμισο του Ρόμαν – την τελευταία ελπίδα που μου είχε απομείνει για να αποκτήσω το αντίδοτο που θα επέτρεπε σε μένα και στον Ντέιμεν να είμαστε μαζί – δεν είχα καμία αμφιβολία μέσα μου ότι η σκοτεινή πλευρά της είχε εξουδετερώσει εντελώς το καλύτερο κομμάτι του εαυτού της.

Όσον αφορά το θάνατο της Ντρίνα, λοιπόν, για μένα ήταν ζήτημα ζωής ή θανάτου. Τόσο απλά.

Ο Ρόμαν, τέλος, είναι ο άτυχος της υπόθεσης. Αλλά και πάλι ήταν ένα ατύχημα, τελεία και παύλα. Μια εξαιρετικά τραγική παρεξήγηση, τώρα είμαι σίγουρη γι' αυτό. Ξέρω βαθιά μέσα μου ότι η καταστροφική παρέμβαση του Τζουντ ήταν μια πράξη που έγινε αποκλειστικά προς όφελός μου. Ο Τζουντ είχε καλές προθέσεις.

Το είδα να ξεδιπλώνεται μέσα στο μυαλό του.

Σηκωνόμαστε όρθιοι αργά αργά, γνωρίζοντας καλά ότι οι απαντήσεις που αναζητούμε δε θα βρεθούν εδώ· ότι το καλύτερο που έχουμε να κάνουμε είναι να ξεκινήσουμε από τους Μεγάλους Ναούς της Γνώσης, και θα δούμε πώς θα πορευτούμε στη συνέχεια. Είμαστε έτοιμοι να πάμε προς τα εκεί, όταν το ακούμε.

Ακούμε το σκοπό που μας κάνει να παγώσουμε. Έπειτα ηχούν στ' αυτιά μας οι αινιγματικοί στίχοι.

Από τη λάσπη θα αναδυθεί

Πάνω σε αχανείς ονειρικούς ουρανούς θα υψωθεί

Την ίδια ώρα που κι εσύ-εσύ-εσύ θα αναστηθείς...

Ο Ντέιμεν αρπάζει το χέρι μου πιο σφιχτά και με τραβάει κοντά του καθώς γυρίζουμε να την αντικρίσουμε μαζί. Παρατηρούμε τις τούφες που έχουν ξεφύγει από τη μακριά κοτσίδα που φτάνει χαμηλά στην πλάτη της και πετάνε γύρω από το ζαρωμένο πρόσωπό της σχηματίζοντας ένα παράξενο ασημί φωτοστέφανο, ενώ τα υγρά, θολά, απλανή έως αυτή τη στιγμή μάτια της καρφώνονται στα δικά μου.

Από τα απύθμενα και σκοτεινά έγκατα της γης

Αγωνίζεται να βγει στο φως

Επιθυμώντας ένα μόνο πράγμα

Την αλήθεια!

Την αλήθεια της ύπαρξής του.

Θα του το επιτρέψεις όμως;

Θα το αφήσεις να αναδυθεί, να ανθίσει

και να αναπτυχθεί;

Ή θα το καταδικάσεις στα έγκατα της γης;

*Θα εξορίσεις τη φθαρμένη και αποκαμωμένη του
ψυχή;*

Επαναλαμβάνει το σκοπό, τονίζοντας το τέλος του κάθε στίχου. Η φωνή της δυναμώνει καθώς τραγουδάει τις λέξεις: «Αναδυθεί – υψωθεί – αναστηθείς – γης – φως – πράγμα – αλήθεια – του – όμως – αναπτυχθεί – γης – ψυχή». Επαναλαμβάνει το τελευταίο κομμάτι ξανά και ξανά, ενώ τα μάτια της ταξιδεύουν πάνω μου, με παρατηρούν, κι ας μοιάζουν τυφλά. Τα ροζιασμένα, πολυσημαδεμένα γέρικα χέρια της υψώνονται, τα δάχτυλά της ξετυλίγονται αργά, και ένας πίδακας στάχτης ξεπετάγεται μέσα από τις παλάμες της.

Η λαβή του Ντέιμεν δυναμώνει. Με σφίγγει δυνατά, ενώ της ρίχνει μια άγρια ματιά με νόημα, και την προειδοποιεί: «Μείνε πίσω!» Όταν τη βλέπει να κάνει έναν ελιγμό μπροστά μου, εκείνος προσθέτει: «Σταμάτα εκεί που είσαι. Μην πλησιάζεις άλλο!» Η φωνή του, ήρεμη, σίγουρη και σταθερή, εμπεριέχει μια συγκαλυμμένη απειλή που είναι αδύνατον να περάσει απαρατήρητη.

Ακόμη κι αν τον άκουσε, όμως, δεν του δίνει καμία σημασία. Τα πόδια της εξακολουθούν να κινούνται, σέρνονται προς τα εμπρός, ενώ τα μάτια της με κοιτούν πάντα επίμονα και τα χείλη της συνεχίζουν να προφέρουν το σκοπό. Σταματά λίγο προτού μας φτάσει, ισορροπεί στο χείλος της περιμέτρου – στο μέρος όπου τελειώνει το γρασίδι και αρχίζει η λάσπη – και ξαφνικά, με φωνή που χαμηλώνει κάπως, λέει: «Σε περιμέναμε!» Κάνει μια χαμηλή υπόκλιση μπροστά μου και σκύ-

βει με εκπληκτική ευκινησία και χάρη για μια τόσο ηλικιωμένη, τόσο κουρασμένη από το βάρος των χρόνων γυναίκα.

«Μου το ξαναείπατε», απαντάω, προς απογοήτευση του Ντέιμεν.

Άηχα, με πιέζει, με προτρέπει.

Μην πιάνεις κουβέντα μαζί της! Απλώς ακολούθησέ με. Θα μας βγάλω από δω πέρα.

Λόγια που είμαι σίγουρη ότι άκουσε και εκείνη, από τη στιγμή που βλέπω το βλέμμα της να μετατοπίζεται προς το μέρος του. Οι ξεθωριασμένες από τον ήλιο γαλάζιες, άμορφες, γέρικες ίριδες της κυριολεκτικά στριφογυρίζουν μέσα στις κόγχες τους καθώς λέει: «Ντέιμεν!»

Αυτό τον κάνει να κοκαλώσει και προετοιμάζεται, πνευματικά και σωματικά, σχεδόν για τα πάντα – τα πάντα, εκτός από αυτό που έρχεται στη συνέχεια.

«Ντέιμεν Αουγκούστους Νότε Εσπόζιτο... Εσύ είσαι η αιτία!» Τα τσουλούφια των μαλλιών της ανασηκώνονται και στριφογυρίζουν στο δυνατό αεράκι που στροβιλίζεται ολόγυρά μας. «Και η Αντελίνα, η θεραπεία!» λέει ενώνοντας τις παλάμες της και κοιτάζοντάς με κατάματα με ικετευτικό βλέμμα.

Ρίχνω μια ματιά ανάμεσά τους, μην μπορώντας να αποφασίσω τι είναι πιο ενοχλητικό: το γεγονός ότι εκείνη γνωρίζει το όνομά του –το πλήρες όνομά του, συμπεριλαμβανομένου κάποιου στοιχείου που δεν έχω ξανακούσει, αλλά και προφέροντας κάποιο άλλο με έναν πολύ ιδιαίτερο τρόπο– ή το γεγονός ότι το πρόσωπο του Ντέιμεν άσπρισε και το σώμα του πάγωσε με το που εκείνη εκτόξευσε την κατηγορία;

Για να μην αναφερθώ και στο άλλο...

Ποια στην ευχή είναι η Αντελίνα;

Οι λέξεις που στριφογυρίζουν μέσα στο μυαλό του όμως χάνονται πολύ πριν καταφέρουν να φτάσουν στα χείλη του.

τις σταματάει εκείνη με τη ρυθμική φωνή της: «Οχτώ – Οχτώ – Δεκατρία – Μηδέν – Οχτώ. Αυτό είναι το κλειδί. Το κλειδί που χρειάζεσαι...»

Κοιτάζω πότε τον έναν και πότε την άλλη, παρατηρώντας τα μάτια του Ντέιμεν να στενεύουν και το σαγόني του να τρέμει καθώς βγαίνουν μέσα απ' τα δόντια του μια σειρά από ακατάληπτες λέξεις. Παράλληλα, σφίγγει πιο δυνατά το χέρι μου και προσπαθεί να μας τραβήξει και τους δύο έξω από τη λάσπη, μακριά της.

Αν και με προειδοποιεί να μην κοιτάξω πίσω, εγώ δε γίνεται να μην το κάνω. Ρίχνω μια ματιά πάνω απ' τον ώμο μου και κοιτάζω κατευθείαν μέσα σ' εκείνα τα υγρά, γερασμένα μάτια, στην τόσο εύθραυστη και διάφανη επιδερμίδα που μοιάζει να φωτίζεται από μέσα της, στα χείλη που κινούνται ανεπαίσθητα καθώς τραγουδάει: «Οχτώ – Οχτώ – Δεκατρία – Μηδέν – Οχτώ. Αυτή είναι η αρχή. Η αρχή του τέλους. Μόνο εσύ μπορείς να το ξεκλειδώσεις. Μόνο εσύ-εσύ-εσύ... Αντελίνα...»

Τα λόγια, τρομακτικά, σαρκαστικά, μας γυροφέρνουν, μας καταδιώκουν σε όλη τη διαδρομή μέχρι να βγούμε από τη Χώρα του Καλοκαιριού.

Μέχρι να γυρίσουμε στο γήινο πεδίο.

Ο Ντέιμεν και η Έβερ, ύστερα από τη νίκη κατά των σκοτεινών εχθρών τους, είναι πλέον ελεύθεροι να ξεκινήσουν την τελευταία αποστολή τους: να ελευθερώσουν τον Ντέιμεν από το δηλητήριο που έχει ποτίσει το κορμί του. Αν καταφέρουν να βρουν το αντίδοτο, θα μπορέσουν να νιώσουν ο ένας το άγγιγμα του άλλου και να ζήσουν αυτή την παθιασμένη νύχτα που τόσο ονειρεύονται. Αλλά ο αγώνας τους θα τους οδηγήσει στη σκοτεινή καρδιά της Χώρας του Καλοκαιριού.

Εκεί, μέσα στη λάσπη και κάτω από ασταμάτητη βροχή, θα ανακαλύψουν τις κρυμμένες απαρχές της σχέσης τους και τον αληθινό λόγο που η μοίρα επιμένει να τους κρατάει χώρια. Μόνο όταν έρθει στο φως το έσχατο μυστικό, οι δυο νέοι θα συνειδητοποιήσουν ότι το μέλλον τους εξαρτάται από μια τελευταία απόφαση που θα θέσει τα πάντα σε κίνδυνο... ακόμη και την αιωνιότητα.

Η επική ερωτική ιστορία της Έβερ και του Ντέιμεν έχει συγκινήσει εκατομμύρια αναγνώστες σε όλο τον κόσμο. Σ' αυτό το τελευταίο βιβλίο της σειράς ΟΙ ΑΘΑΝΑΤΟΙ, το ταξίδι τους θα έχει μια συγκλονιστική κατάληξη...

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.

ΤΑΤΟΪΟΥ 121, 144 52 ΜΕΤΑΜΟΡΦΩΣΗ ΑΤΤΙΚΗΣ

ΤΗΛ.: 210 28 04 800 • FAX: 210 28 19 550

www.psichogios.gr • e-mail: info@psichogios.gr

ISBN 978-960-496-530-4

9 789604 965304

ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ: 10297

ΔΙΑΒΑΖΩ ΠΕΡΙΣΣΟΤΕΡΟ ΓΙΑΤΙ ΚΑΘΕ ΒΙΒΛΙΟ ΕΙΝΑΙ ΜΙΑ ΝΕΑ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ